

Rb. : G. Baeteman
Aud. : P. Lemmens
Adv. : L. Derys, J. Makenaers

GEMEENTELIJKE BELASTINGEN OP ADMINISTRATIEVE STUKKEN - GEDEELTELIJKE VERNIETIGING VAN DE BESTREDEN BESLISSING.

1. Overeenkomstig art. 2 van de wet van 14 maart 1968 tot opheffing van de wetten betreffende verbljfsbelasting voor vreemdelingen, kunnen de gemeenten telkens als zij de verbljfsvergunning van een vreemdeling afgeven, verklaren of vervangen, slechts rechtsubtiele kunnen die gelijk zijn aan die welke van Belgische onderdanen worden gevorderd voor het afgeven van identiteitskaarten.

"Verbljfsvergunning" dient in zulke zin begrepen te worden en staat niet alleen op het domein bepaald in art. 12 van de wet van 15 december 1980, nl. het stuk dat het bewijs levert van de inschrijving in het vreemdelingenregister, en moet in elk geval geacht worden de stukken te omvatten bedoeld in de art. 7 en 8 van de ge-coördineerde wetten van 12 oktober 1953 of die in de plaats daarvan gekomen zijn.

Het attest van vertrek (bijlage 18, K.B. 8 oktober 1981) is geen verbljfsvergunning.

2. Overeenkomstig art. 17 van het K.B. nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, mag de gemeente slechts 50 % per arbeidsvergunning of zijn duplikaat heffen.

3. Het heffen van een gemeentelijke belasting van 2.500 f. per beroepskaart of aanvraag van beroepskaart, is in strijd met het redelijkheidbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, dan de gemeente-overheden slechts hun medewerking verlenen aan de Minister van Middelen die de beroepskaart toekent, en waarbij ten bate van het Rijks slechts een belasting van 300 f. en 450 f. geheven wordt en dat verder niet aangetoond is dat het gemeentebestuur zelf, zonder kosten voor de aanvragen alle nodige beschikkingen bijbrengt.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen samengevat worden als volgt :

...
In art. 1 van de bestreden verordening wordt bepaald dat vanaf 1 januari 1984, en voor een termijn eindigend op 31 december 1988, een "indirecte belasting" wordt gevestigd op het afgeven van allerhande administratieve stukken door het gemeentebestuur.

NOOT

(Zie ook Raad van State 29 juni 1987, O.C.G.B. - v.z.w./Stad Brussel, T.V.R. 1987, 19 - 26, nr. 45).

De Rijksbelastingen op een beroepskaart werd door art. 1 en 9, K.B. van 9 juni 1986 (B.S. 24 juni 1986) verhoogd tot 2.500 f. (aanvraag) en 1.000 f. per geldigheidsjaar (afgifte).

46. De nieuwe wet zal ongetwijfeld de procedure van toegang tot het grondgebied en van het ontvankelijkheidsonderzoek versnellen en een formele verbetering uitmaken van het grondgebied te betreden.

Het risico is nochtans groot dat de onmogelijkheid om het grondgebied te betreden de procedure inzake gegrondheid van zijn inhoud ontdoet. Deze laatste procedure zal trouwens niet sneller verlopen (62). Hoe vlieg een zaak afgehandeld is hangt immers nauw samen met de beschikbaarheid van gekwalificeerd personeel voor de verschillende instanties (art. 57/25). Indien de toegang tot het grondgebied onmogelijk wordt, riskeert men met de nieuwe wet een aantal fillières tot stand te brengen, wat toch niet de bedoeling was (63).

Een algemene kentrek van de wet is de veelheid aan hypothesen en het ingewikkelde van de verschillende gevallen. Dit wetgevend initiatief leidt niet tot het verbeteren van de kennis en de verdediging van de rechten van diegene voor wie de wet bedoeld is. Wat dit alles nog schrijnender maakt is dat de belanghebbenden, van nature, personen zijn die weinig vertrouwd zijn met ons recht en op moreel en financieel vlak weinig bevoorrecht.

De organisatie van een menselijk onthaal op de nationale luchthaven en de eerbied voor wettelijke bepalingen in verband met het onthaal daarbuiten (inschrijving in de gemeenten, steun vanwege de O.C.M.W.'s) zijn trouwens onontbeerlijk.

47. De nieuwe wet staat ver af van de inhoud van de resolutie inzake het probleem van het asielrecht, gestemd in het Europees Parlement op 12 maart 1987, de dag van de stemming van de wet in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. De Europese Resolutie vraagt meer bepaald aan de Lidstaten "een meer gematigd beleid te aanvaarden t.a.v. de asielzoekers" en maakt zich zorgen over "de impliciete schendingen van het non-refoulement principe". Het is inderdaad zo, dat nog op dezelfde dag, een ander wetsvoorstel nog meer afstand nam van de Europese Resolutie, bepalend dat "bij de toegang tot het grondgebied van vluchtelingen, de Minister alle niet-Europese asielzoekers terugstuurt" (64).

Moet het ergste dan een rechtvaardiging vormen voor het kwade ?

J.Y. Carlier.

(62) Senaat, Doc., 515/2 (86/87), p. 47

(63) Kamer, Doc., 689/10 (86/87), p. 32

(64) Wetsvoorstel van M. ANNEMANS, Kamer, Doc. 845/1 (86/87).

Art. 2 somt de verschillende stukken op waarvoor een belasting verschuldigd is en bepaalt het bedrag daarvan.

Overwegende dat de verzoekende partij, bijkennis haar verzoekschrift, in haar eerste middel art. 2, D, 3° en 4°, H en J, van de kwestieuze verordening bevestigd, zijnde de bepalingen ervan welke een belasting instellen op een aantal administratieve stukken die verband houden met het verblijf en de vestiging van vreemdelingen en dat zij daarbij de verschillende van Belgen en vreemdelingen aanklaagt;

Overwegende dat de verzoekende partij terecht laat gelden dat art. 2, J, van de verordening, waardoor een belasting van 500 frank gevestigd wordt op het afgeven van ge-tuigschiffen voor wijziging van woonplaats naar een vreemd land, zowel voor Belgen als voor vreemdelingen geldt; dat de verzoekende partij zulks in haar latere memo-ries niet betwist; dat het eerste middel derhalve niet gegrond is in zoverre het ge-richt is tegen art. 2, J, van de bestreden belastingverordening;

Overwegende dat art. 2, H, van de bestreden belastingverordening op de afgifte van de daar bedoelde documenten, behalve wat de verleningen en het getuigschrift van ver-trek uit de gemeente met terugkeerrecht betreft, belastingen instelt die afwijken van , en merkkelijk hoger zijn dan, die welke op de afgifte van identiteitskaarten ge-heven worden; dat zij derhalve strijdig zijn met de dwingende bepaling van artikel 2 van de wet van 14 maart 1968, ook al zou men aannemen dat het afgeven van deze doku-menten meer kosten meebrengt voor het gemeentebestuur; dat de belasting op de ver-leniging van de betreffende stukken het lot dient te volgen van de belasting op de eerste afgifte ervan;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat het tweede onderdeel van het eerste mid-del gegrond is, doch enkel tot de vernietiging kan leiden van artikel 2, H, van de bestreden verordening, met uitzondering van "F 100 per getuigschrift van vertrek van de gemeente met terugkeerrecht";

Overwegende wat het vierde onderdeel betreft, dat dit onderdeel bijkennis slechts ge-richt is, en enkel gericht kan zijn tegen artikel 2, H, van de bestreden belastingver-ordening, hetwelk betrekking heeft op documenten waarvoor geen equivalenten bestaan die aan Belgische staatsburgers afgegeven worden en die, althans voor sommige daar-van, het afgeven van een identiteitsbewijs voor vreemdelingen voorafgaan; dat het tweede onderdeel van het middel reeds aanleiding geeft tot de vernietiging van art. 2, H, behalve voor wat het getuigschrift van vertrek met terugkeerrecht betreft; dat laatstgemeld getuigschrift geen document is dat gelijk te stellen is met de aan-vraag tot afgifte, vernieuwing, verlenging of vervanging van een verblijfsvergunning, aangezien uit art. 39 en volgende van het K.B. van 8 oktober 1981 niet blijkt dat het vertrek met verklaring van het voornemen naar België terug te keren enige wijzi-ging brengt in de geldigheidsduur van de bestaande vergunningen; dat het vierde on-derdeel slechts niet gegrond is, deels niet behoeft te worden onderzocht;

Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending aanvoert van art. 17 van het K.B. nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, gewijzigd bij art. 20 van de wet van 2 juli 1981, en, voor zoveel als nodig, de bepalingen vermeld in het eerste middel, doordat art. 2, B, van de bestreden verordening een belasting heft als volgt :

- 5.000 frank per arbeidsgereguleerder A.
- 1.000 frank voor een arbeidsgereguleerder B.
- 2.000 frank per duplicaat.
- 1.000 frank per aanvraag van een arbeidsgereguleerder,
- 1.000 frank per arbeidsgereguleerder, te haren behoeve, een belasting van 50 frank heft per arbeidsgereguleerder;

Overwegende dat art. 17 van het K.B. nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewer-stelling van werknemers van vreemde nationaliteit, gewijzigd bij art. 20 van de wet van 2 juli 1981, het volgende bepaalt :

" Onverminderd de belastingen, ten bate van het Rijk geïnd, overeenkomstig de bepa-lingen van art. 16, innen de gemeenten te hunnen bate een som van 50 frank per kaart, wat ook de duur ervan moge zijn";

Overwegende dat de bestreden bepalingen, waarbij belastingen op de afgifte van arbeids-vergunningen (of duplicaten) worden vastgesteld, gaande van 1.000 frank tot 5.000 frank, het wettelijk vastgestelde maximumbedrag overschrijden; dat het middel derhal-ve gegrond is en leidt tot de vernietiging van art. 2, B, van de bestreden belasting-verordening;

Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde middel de schending aanvoert van art. 3, 3° (lees : 3, § 3) van de wet van 19 februari 1965 en, voor zover als nodig, de bepalingen vermeld in het eerste middel,

doordat art. 2, A, van de bestreden verordening een belasting heft als volgt :

- 2.500 frank per beroepskaart.
- 2.500 frank per aanvraag van beroepskaart.
- 2.500 frank per wijziging van beroepskaart.
- 500 frank per ontvangstbewijs in geval van verandering.

Overwegende dat art. 3, § 3, van de wet van 19 februari 1965 er zich toe beperkt heeft aan de Minister van Middenstand een bepaalde fiscale bevoegdheid die betrekking heeft op rijksbelastingen te delegeren, zonder de gemeenten te verbieden belastingen te heffen, dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij bij wijze van toelichting aanvoert dat, daar in België een uitgewerkt systeem bestaat voor de aangifte van geborten, men dient aan te ne-men dat de belasting geheven op het wijzigen van een geboortedatum de facto enkel die burger betreft welke geboren is in landen waar zulk een systeem niet bestaat, bijgevolg niet de Belgen, doch slechts de vreemdelingen of een gedeelte hiervan; dat zij in haar memorie van wederantwoord op het argument van de verzoekende partij, dat de Belgen een wijziging van hun geboorteaakte kunnen bekomen, repliceert dat de bestreden verordening niet spreekt over een wijziging van de geboorteaakte, doch enkel van een wijziging van de geboortedatum, terwijl algemeen bekend is dat vele vreemdelingen niet officieel hebben laten vaststellen in hun geboorteland op welke datum ze precies geboren zijn, zodat met "verandering van de geboortedatum" dan wellicht bedoeld wordt het officieel laten vaststellen van de preciese datum van de geboorte en de belasting duidelijk bedoeld is tegen vreemdelingen in het buitenland geboren;

Overwegende dat een aantal van de bestreden bepalingen een belasting vaststellen die geenszins uitsluitend tegen vreemdelingen gericht is; dat met name art. 2, G, rechten

instelt op getuigschritten van allerlei aard, waarvan sommige weliswaar alleen aan vreemdelingen uitgereikt worden, doch alle tegen hetzelfde tarief naar gelang zij al dan niet aan het zegelrecht onderworpen zijn of een eerste dan wel een bijkomend exemplaar uitmaken; dat het middel in zoverre feitelijk grondslag mist;

Overwegende dat art. 2, C, van de bestreden verordening een belasting instelt op de "verandering van naam, voornaam en geboortedatum", dat, zo een persoon overeenkomstig de vigerende wetgeving zijn familienaam of zijn voornaam kan laten wijzigen, van geboortedatum "derhalve niets anders kan zijn bedoeld dan verandering of precisering van de geboortedatum op officieel documenten, met andere woorden, een verbetering van de geboortedatum; dat trouwens ook de naam en de voornaam kunnen worden verbeterd, indien blijkt dat deze in de registers van de burgerlijke stand verkeerd werden ingeschreven, hetgeen dan wel krachtens een vonnis dient te geschieden; dat, indien moet worden aangenomen dat art. 2, C, van de bestreden belastingverordening zowel de verandering van de naam en voornaam als de verbetering van de naam, voor-naam en geboortedatum betreft, er geen verschillende behandeling is van Belgen en vreemdelingen; dat zulks ook niet het geval is in de door de verzoekende partij gepopereerde hypothese, wat betreft veranderingen - eigenlijk verbeteringen - van geboortedatum, indien deze niet krachtens een Belgisch vonnis plaatsheeft, aangezien de verbetering van de geboortedatum dan dient te geschieden overeenkomstig de wetgeving van het land van herkomst en zij hetzelfde effect heeft als een verbetering bij vonnis in België, dat de omstandigheid dat de "verandering" van geboortedatum in de praktijk voortnamelijk of uitsluitend op vreemdelingen betrekking zou hebben derhalve te verklaren is doordat vreemdelingen in de praktijk ook de meerderheid vormen van de personen die door de bepaling worden getroffen, doch geen ontoelaatbaar onderscheid naar ras of nationaliteit uitmaakt;

Overwegende, wat de overige belastingen betreft, dat uit geen van de ingeroepen bepalingen kan worden afgeleid dat een onderscheid tussen de eigen onderdanen en vreemdelingen verboden is; dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de betreffende bepalingen van de bestreden belastingverordening een al dan niet verkapt vorm van rassendiskriminatie, diskriminatie op grond van het geslacht of enige andere vorm van ontoelaatbare diskriminatie inhouden; dat het onderscheid tussen Belgen en vreemdelingen een op grond van de nationaliteit toegeleden objectief onderscheid uitmaakt dat hier verantwoord is omdat de betreffende belasting gevestigd wordt op documenten welke uitsluitend aan vreemdelingen kunnen worden afgegeven; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een achtste middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doordat de bestreden verordening een belasting heft :
- enerzijds (in art. 2, C) van 5.000 frank op de wijziging van de geboortedatum, (in art. 2, A) van 5.000 frank (2 x 2.500) voor het verkrijgen van een beroepskaart, (in art. 2, B) van 5.000 frank voor het afgeven van een duplicaat van een arbeidsvergunning A, - en anderzijds (in art. 2, I) van 1.000 frank voor de afgifte van een machtiging voor het bezit van een verdedigingsvuurwapen,
terwijl het kennelijk onredelijk is aan te nemen dat de werkelijke kosten voor de gemeente in geval van een aanvraag van wijziging van geboortedatum of het verkrijgen van een beroepskaart of een duplicaat van een arbeidsvergunning A ongeveer 7 (lees: 5) maal meer zou bedragen dan de kosten voor de gemeente in geval dat een burger een machtiging vraagt voor het bezit van een verdedigingsvuurwapen; dat nochtans de machting van de bestreden verordening in de aanhef uitdrukkelijk zegt dat het afgeven van allerhande administratieve stukken voor de gemeente lasten meebrengt en dat het gemeent is deze met het heffen van een belasting te dekken;

Overwegende, wat het achtste middel betreft, dat bij de behandeling van het zesde middel reeds werd vastgesteld dat de door artikel 2, C, van de bestreden verordening ingestelde belasting op de wijziging van (onder meer) de geboortedatum niet alleen de vreemdelingen treft; dat de verzoekende partij, die bijkens art. 3 van haar statuten tot doel heeft het welzijn van de migrantengemeenschap in Brussel te behartigen, onder meer door de effectieve bereikbaarheid van de algemene voorzieningen voor migranten te bewerkstelligen, de diskriminatie van de migranten tegen te gaan en het tactisme te bestrijden, de vereiste kwaliteit miste om op te komen tegen een gemeentebelasting die zowel Belgen als vreemdelingen treft; dat het achtste middel niet ontvankelijk is in de mate dat het tegen art. 2, C, van de bestreden verordening gericht is;

Overwegende dat, in tegenstelling met hetgeen de verzoekende partij beweert, het bestaan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel algemeen erkend wordt; dat, overeenkomstig het eerstgenoemde beginsel, een overheidshandeling onregelmatig is indien het in redelijkheid niet denkbaar is dat enige over een discretionele macht beschikkende overheid dergelijke handeling zou stellen; dat het evenredigheidsbeginsel een bijzondere toepassing vormt van het redelijkheidsbeginsel, in de zin dat de maatregel die genomen wordt in een redelijke verhouding staat tot het motief dat er aan ten grondslag ligt; dat terzake dat motief, zoals het in de aanhef van de bestreden belastingverordening wordt vermeld, het dekken is van de kosten die het afgeven van allerhande administratieve stukken voor de gemeente meebrengt;

Overwegende dat het de Raad van State niet toekomt telkens na te gaan welke kosten het afgeven van welbepaalde administratieve stukken voor de gemeente meebrengt en dan, als blijkt dat die kosten minder bedragen dan de geheven belasting, deze belasting als strijdig met het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel onwettig te verklaren; dat de Raad van State immers slechts een marginale toetsing uitvoert, dat wil zeggen enkel een duidelijk buiten elke redelijke verhouding staande beslissing op die grond kan vernietigen; dat zulks in het onderhavig geval betekent dat een redelijk verband moet bestaan tussen de belastingen en de kosten die de afgifte van de betreffende stukken meebrengt; dat evenwel die redelijke verhouding niet noodzakelijk precies dezelfde moet zijn voor alle belastingen, vermits het aangevoerde motief niet verhindert dat de globaal veroorzaakte kosten door de globale opbrengst van de belasting gedekt worden; dat bij de beoordeling van het redelijk karakter van de verhouding tussen belasting en kosten met betrekking tot de afgifte van bepaalde stukken bijgevolg ook met andere gegevens rekening kan worden gehouden, in zoverre ook deze op een redelijke wijze aangevoerd worden; dat het de verzoekende partij in de eerste plaats toekomt om dat redelijk verband aan te tonen;

Overwegende dat de verzoekende partij geenszins verklaart waarin het meer uitgebreide administratief werk bestaat dat met het oog op de afgifte van een beroepskaart verlicht moet worden; dat overigens, bijkens het M.B. van 11 mei 1965 dat art. 3, § 3, van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen uitvoerde, de gemeenteverheven slechts hun medewerking verlenen aan de Minister van Middenstand die de beroepskaart toekent en waarbij ten bate van het Rijk slechts een belasting van 300 + 450 frank geheven wordt; dat verder niet aangetoond is dat het gemeentebestuur zelf, zonder kosten

voor de aanvraag, alle nodige bescheiden bijeenbrengt; dat het achtste middel gegrond is in zoverre het betrekking heeft op de aanvraag an de afgifte van beroepskaarten voor vreemdelingen en leidt tot de vernietiging van art. 2, A "2.500 fr. per beroepskaart" en "2.500 fr. per aanvraag van beroepskaart" van de bestreden belastingverordening, dening,

BESLUIT :

Art. 1. Vernietigd wordt artikel 2, A "2.500 fr. per beroepskaart" en "2.500 fr. per aanvraag van beroepskaart", B en H, met uitzondering van "100 fr. per getuigenschift van vertrek van de gemeente met terugkeerrecht", van de belastingverordening van 15 december 1983 van de gemeente Eisene.

HOF VAN JUSTITIE V/D EUR. GEMEENSCHAPPEN 17 DEC. 1987
ZAOU / C.R.A.M.I.F. (prejudiciële zaak 147/87. 4de kamer.)

SOCIALE ZEKERHEID - TOEKENNING VAN UITKERING AAN EEN ONDERAAN VAN EEN DERDE LAND, DIE EEN GEZINSLID IS VAN EEN GEMEENSCHAPSONDERAAN.

Het Tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre heeft twee prejudiciële vragen gesteld betreffende de uitkering van het gemeenschapsrecht, meer in het bijzonder van verordening nr. 1408/71 van de Raad betreffende de sociale zekerheid van migranten werknemers.

Deze vragen zijn gerazen in een geding tussen S. Zaoui, geboren in Algerije en gehuwd met een Franse vrouw, en de Caisse régionale d'Assurance maladie de l'île de France, die Zaoui de aanvullende uitkering uit het Fonds National de Solidarité heeft geweigerd.

De weigering was gebaseerd op het feit dat Zaoui niet de Franse nationaliteit had en dus niet in aanmerking kwam voor deze uitkering.

Bij besluit van het Office français de protection des réfugiés et apatrides, is hem de erkenning als staattoze geweigerd.

Zaoui betoogt dat hij als gezinslid van een gemeenschapsonderdaan - zijn echtgenote heeft nl. de Franse nationaliteit - aanspraak heeft op deze uitkering. Naar aanleiding van dit geschil heeft de nationale rechter twee prejudiciële vragen gesteld.

De eerste vraag

Deze vraag betreft de materiële werkteer van de verordening nr. 1408/71, met betrekking tot de aanvullende uitkering die krachtens de Franse wettelijke regeling door het Fonds National de Solidarité wordt verleend.

Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een wettelijke regeling zoals deze die in het geding is, voor zover zij een recht toekent op aanvullende uitkeringen die bestemd zijn om het bedrag van de uitkeringen krachtens de sociale zekerheid te verhogen, en dit buiten iedere beoordeling van de behoeften en de individuele situatie die kenmerkend is voor de bijstand, behoort tot het stelsel van de sociale zekerheid in de zin van verordening nr. 1408/71.

De tweede vraag

Deze heeft betrekking op de persoonlijke werkingsfeer van verordening nr. 1408/71 met betrekking tot de situatie van degene die in een Lid-Staat een uitkering geniet, noch de nationaliteit van een Lid-Staat, noch de hoedanigheid van staattoze bezit, en gehuwd is met een werknemer die onderdaan is van de eerstgenoemde Lid-Staat.

Het Hof heeft deze twee vragen als volgt beantwoord :

" 1. Verordening nr. 1408/71, betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de gemeenschap verplaatsen, sluit niet van haar materieel toepassingsgebied uit een bijkomende uitkering door een nationaal solidariteitsfonds toegekend aan rechthebbers op ouderdomspensioen teneinde hun een minimum aan bestaansmiddelen te verzekeren, voor zover de betrokkenen een wettelijk beschermd recht op toekenning van een dergelijke uitkering hebben.

2. Een gezinslid van een werknemer die onderdaan is van een Lid-Staat, kan zich niet beroepen op verordening 1408/71 ter verkrijging van een aanvullende uitkering die gekoppeld is aan een pensioen dat hij in die Lid-Staat ontvangt in een andere hoedanigheid dan die van gezinslid van een werknemer;

- kan zich niet beroepen op verordening nr. 1612/68 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, ter verkrijging van dezelfde sociale voordelen als de nationale werknemers, wanneer de werknemer tot wiens gezin hij behoort nooit zijn recht van vrij verkeer binnen de Gemeenschap heeft uitgeoefend."

Advokaat-generaal J.L. da Cruz Vilaga heeft konklusie genomen ter terechtzitting van 9 december 1987.

Hij gaat het Hof in overweging de prejudiciële vragen als volgt te beantwoorden :

" 1. Art. 4 van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de gemeenschap verplaatsen, moet aldus worden uitgelegd, dat het binnen het materieel toepassingsgebied van deze verordening niet een bijkomende uitkering door een nationaal solidariteitsfonds toegekend aan rechthebbers op invaliditeitspensioen teneinde hun een minimum aan bestaansmiddelen te verzekeren, voor zover de betrokkenen een wettelijk beschermd recht op toekenning van een dergelijke uitkering hebben.

2. Ongeacht hun nationaliteit, kunnen de gezinsleden van een werknemer die onderdaan is van een Lid-Staat, zich niet op art. 2, lid 1, en art. 3, van verordening nr. 1408/71 beroepen om een uitkering te krijgen als die van het Fonds National de Solidarité, die aan de rechthebbers a titre personnel en los van hun hoedanigheid van gezinslid van een werknemer wordt toegekend.

3. Verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap is niet van toepassing op situaties die geen enkel aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht hebben. Zij kan derhalve niet worden ingeroepen door de gezinsleden van een werknemer die onderdaan is van een Lid-Staat, wanneer deze zelf geen onderdaan van een Lid-Staat zijn, doch bij deze werknemer wonen in de Lid-Staat waarvan hij onderdaan is en waar hij is tewerkgesteld zonder ooit gebruik te hebben gemaakt van zijn recht van vrij verkeer binnen de Gemeenschap."